

Benedikt XVI. vo Fatime, Portugalsko.

Prichádzam do Fatimy ako pútnik, prichádzam do tohto «domu», ktorý si Mária vybrala, aby k nám prehovorila v tejto modernej dobe, hovorí sv. Otec vo Fatime. Uvádzame pápežové príhovory od miesta zjavení.

14.05.2010

Príhovor Benedikta XVI. po modlitbe vešpier

Portugalsko (12. mája, RV) – Po stredajšej slávnosti vešpier v Kostole

Najsvätejšej Trojice pápež Benedikt XVI. predniesol nasledujúci príhovor:

Drahí bratia a sestry,

„keď prišla plnosť času, Boh poslal svojho Syna, narodeného zo ženy..., aby sme dostali adoptívne synovstvo“ (Gal 4, 4.5). Plnosť času prišla, keď Večný vnikol do času; dielom a milosťou Ducha Svätého bol Syn Najvyššieho počatý a stal sa človekom v lone ženy, Panny a Matky, ktorá je modelom a vznešeným vzorom veriacej Cirkvi. Ona neprestáva rodiť nových potomkov v Synovi, ktorého Boh určil za prvorodeného zo všetkých bratov. Každý z nás je pozvaný byť s Máriou a ako Mária, pokorným a jednoduchým znamením Cirkvi, ktorá sa neustále ako nevesta odovzdáva do rúk svojho Pána.

Všetkým vám, ktorí ste darovali život Kristovi, túžim dnes večer vyjadriť chválu a cirkevné uznanie. Vďaka za

vaše svedectvo, často tiché, no vôbec
nie ľahké; vďaka za vašu vernosť
evanjeliu a Cirkvi. V Ježišovi,
prítomnému v Eucharistii, objímam
svojich bratov v kňazstve a diakonov,
zasvätených i zasvätené,
bohoslovcov a členov hnutí a nových
cirkevných spoločenstiev tu
prítomných. Nech Pán odmení tak,
ako to vie a dokáže iba On, všetkých
tých, ktorí umožnili toto stretnutie
pred eucharistickým Ježišom, zvlášť
myslím na biskupskú komisiu za
povolania a úrady so svojím
predsedom, Mons. Antóniom
Santosom, ktorému ďakujem za slová
plné kolegiálnej a bratskej lásky,
ktoré odznali na začiatku vešpier. V
tomto dokonalom „večeradle“ viery,
akým je Fatima, nám Panna a Matka
ukazuje cestu k nášmu čistému a
svätému obetovaniu do Otcových
rúk.

Dovoľte mi, aby som vám otvoril
srdce a povedal vám, že hlavnou

starosťou každého kresťana, zvlášť zasvätenej osoby či oltárneho služobníka, má byť vernosť vlastnému povolaniu, ako učeníka, ktorý chce nasledovať Pána. Vernosť je zároveň pomenovaním lásky, lásky dôslednej, pravej a hlbkej ku Kristovi Kňazovi. „Ak krst je opravdivé vkročenie do Božej svätosti prostredníctvom začlenenia sa do Krista a prijatia Ducha Svätého, bolo by nezmyselné uspokojiť sa s nejakým priemerným životom, prežívaným v znamení minimalistickej etiky a povrchnej religiozности“ (Ján Pavol II. Ap. list Novo millennio ineunte, 31). V tomto Kňazskom roku, ktorý sa chýli ku koncu, nech zostúpi na vás hojnosť milosti, aby ste prežívali radosť zasvätenia a svedčili o kňazskej vernosti, založenej na Kristovej vernosti. To zjavne predpokladá naozajstný dôverný vzťah s Kristom v modlitbe, pretože to bude tou silnou a intenzívnou skúsenosťou

Pánovej lásky, ktorá umožní kňazom a zasväteným osobám odpovedať výlučným a zaväzujúcim spôsobom na jeho lásku.

Tento život osobitného zasvätenia sa zrodil ako evanjeliová spomienka pre Boží ľud, spomienka, ktorá dokazuje, potvrdzuje a ohlasuje celej Cirkvi evanjeliovú radikálnosť a príchod kráľovstva. Nuž, drahé zasvätené osoby, smerujte vašou snahou v modlitbe, askéze, rozvoji duchovného života, apoštolskej činnosti a poslaní k nebeskému Jeruzalemu, anticipujte eschatologickú cirkev, pevnú vo vlastníctve a v láskavej kontemplácii Boha – Lásky. Aká veľká je dnes potreba takéhoto svedectva! Mnohí z našich bratov žijú, ako keby nebol posmrtný život, nestarajú sa o svoju večnú spásu. Ľudia sú pozvaní priľnúť k poznaniu a Božej láske a poslaním Cirkvi je pomáhať im v tomto povolaní. Dobré vieme, že Boh

je pánom svojich darov a obrátenie ľudí je milosťou. Ale sme zodpovední za hlásanie viery, úplnej viery a jej požiadaviek. Drahí priatelia, napodobňujme arského farára, ktorý sa takto modlil k dobrému Bohu: „Daj, aby sa moja farnosť obrátila a ja budem trpieť do konca života všetko, čo Ty chceš“. A robil všetko pre to, aby ľudí vytrhol z vlažnosti a priviedol ich k láske.

Medzi všetkými údmi Kristovho Tela je hlboká solidarita: nemožno ho milovať bez lásky k blížnym. Pre ich spásu sa chcel Ján Mária Vianney stať kňazom: „Aby som získal duše pre dobrého Boha“, hovorieval ako 18-ročný o svojom povolaní, tak, ako hovoril aj sv. Pavol: „Aby som získal čím viacerých“ (1 Kor 9,19).

Generálny vikár mu povedal: „Vo farnosti niet veľa Božej lásky, vy ju tam vovediete“. A vo svojom kňazskom zápale bol svätý farár milosrdný ako Ježiš pri stretnutí s

každým hriešnikom. Radšej nástojil na žiarivý príklad čnosti, na milosrdenstvo Boha, pred pohľadom ktorého sú naše hriechy ako „zrnká piesku“. Poukazoval na zraňovanú Božiu nehu. Obával sa, že sa kňazi stanú „necitliví“ a zvyknú si na ľahostajnosť svojich veriacich: „Beda pastierovi – napomínal – ktorý ostane ticho, vidiac Boha potupeného a duše umierať“.

Milovaní bratia kňazi, na tomto mieste, ktoré je vďaka Márii také zvláštne, majúc pred očami jej povolanie vernej učeníčky Syna Ježiša od počatia po kríž a potom na ceste rodiacej sa Cirkvi, uvažujte nad neslýchanou milosťou vášho kňazstva. Vernosť vlastnému povolaniu si vyžaduje odvahu a dôveru, ale Pán aj chce, aby ste vedeli spojiť vaše sily; buďte starostliví jedni voči druhým a bratsky si pomáhajte. Spoločné chvíle modlitby a štúdia, zdieľanie

životných nárokov a kňazskej práce sú nevyhnutnou súčasťou vášho života. Aké je obdivuhodné, keď sa prijímate navzájom vo vašich domoch s Kristovým pokojom vo vašich srdciach! Aké dôležité je pomáhať si navzájom prostredníctvom modlitby, užitočnými radami a rozlišovaním! Osobitnú pozornosť venujte situáciám istého oslabenia kňazských ideálov alebo tomu, keď sa venujete činnostiam, ktoré integrálne nie sú v súlade s tým, čo je vlastné služobníkovi Ježiša Krista. Teda nastáva chvíľa prijať spolu s horlivosťou bratstva pevný postoj brata, ktorý pomáha svojmu bratovi „zostať stáť na nohách“.

Aj keď je Kristovo kňazstvo večné (porov. Hebr 5,6), život kňazov je obmedzený. Kristus chce, aby ďalší zvečňovali v čase služobné kňazstvo, ktoré ustanovil. Preto si uchovajte vo vašom vnútri a okolo vás túžbu

vzbudiť – s pomocou milosti Ducha Svätého – nové kňazské povolania medzi veriacimi. Dôverná a vytrvalá modlitba, radostná láska k vlastnému povolaniu a zasvätená práca duchovného vedenia vám umožnia rozlíšiť dar povolania v tých, ktorých Boh volá.

Milí bohoslovci, ktorí ste už urobili prvý krok ku kňazstvu, a ktorí sa pripravujete či už vo veľkom seminári alebo v domoch rehoľnej formácie, pápež vás povzbudzuje, aby ste si boli vedomí veľkej zodpovednosti, ktorú na seba vezmete; dobre skúmajte úmysly a pohnútky, venujte sa silnou myslou a obetavým duchom svojej formácii. Eucharistia, stred života kresťana a škola pokory i služby, musí byť hlavným predmetom vašej lásky. Adorácia, zbožnosť a starostlivosť o Najsvätejšiu Sviatosť počas rokov prípravy vám umožnia raz sláviť

obetu oltára s opravdivým a povzbudzujúcim pomazaním.

Na tejto ceste vernosti nech nás, milovaní kňazi a diakoni, zasvätené osoby, bohoslovci a angažovaní laici, sprevádza Preblahoslavená Panna Mária. S ňou, a tak ako ona sme slobodní, aby sme boli svätí, slobodní, aby sme boli chudobní, čistí a poslušní; slobodní pre všetkých a tak odpútaní od všetkého; slobodní od seba samých, aby v každom rástol Kristus, skutočný zasvätený Otca a Pastier, ktorému kňazi prepožičiavajú hlas a úkony, v ktorých je prítomný; slobodní, aby sme dnešnej spoločnosti prinášali mŕtveho a zmŕtvychvstalého Ježiša, ktorý zostane s nami až do skončenia vekov, a ktorý sa všetkým daruje v Najsvätejšej Eucharistii. **Pred modlitbou sv. ruženca v Kaplnke zjavení**

Portugalsko (12. mája, RV) – Benedikt XVI. mal v stredu večer o 21.30 hod. miestneho času na programe požehnanie faklí a modlitbu sv. ruženca, v Kaplnke zjavení vo Fatime. Prítomným sa prihovoral týmito slovami:

Drahí pútnici,

vy všetci, so zažatou sviecou v rukách, ste ako more svetla okolo tejto jednoduchej kaplnky, ktorá bola starostlivo vybudovaná na česť Božej Matky a našej Matky, ktorej návrat zo zeme do neba sa pastierikom zdal ako jeden svetelný pás. Ale Mária, rovnako ako aj my nemáme vlastné svetlo - prijímame ho od Ježiša. Jeho prítomnosť v nás obnovuje tajomstvo a pripomína horiaci ker, ten, ktorý pritiahol k sebe Mojžiša na vrchu Sinaj a neprestáva si podmaňovať všetkých tých, ktorí si uvedomujú osobitné svetlo, ktoré v nás horí, ale

bez toho, aby nás spálilo (por. Ez 3,2-5).

My sami sme len slabým krom, na ktorý ale zostúpila Božia sláva. Jemu teda patrí každá sláva, nám pokorné vyznanie našej ničoty a ponížená adorácia božských plánov, ktoré sa uskutočnia, keď “Boh bude všetko vo všetkých” (1 Kor 15,28).

Nenapodobiteľná služobníčka týchto plánov je Panna Mária plná milosti: “Hľa Služobnica Pána: nech sa mi stane podľa tvojho slova” (Lk 1,38).

Drahí pútnici, napodobňujme Máriu a nechajme, aby v našom živote zaznelo “nech sa mi stane”! Mojžišovi Boh prikázal: “Zobuj si z nôh obuv, lebo miesto, na ktorom stojíš, je zem svätá!” (Ex 3,5). A tak aj urobil; a opäťovne sa obul vtedy keď išiel vyslobodiť svoj ľud z otroctva Egypta a viedol ho do zaslúbenej zeme. Nejde tu iba o jednoduché zabratie kusa zeme, alebo národného územia,

na ktoré má nárok každý národ; v zápase o oslobodenie Izraela a počas jeho exodu z Egypta, to čo je najviac zdôraznené, je predovšetkým právo na slobodu adorácie, na slobodu vlastného kultu. Teda počas dlhej histórie vyvoleného národa nabera príslub krajiny stále viac tento význam: zem je darovaná, aby to bolo miesto poslušnosti, aby to bolo miesto otvorené Bohu.

V našej dobe, v ktorej sa zdá, že viera vo veľkých oblastiach riskuje, že zhasne ako plameň, ktorý nie je viac živý, je najvyššou prioritou sprítomnenie Boha v tomto svete a ľuďom otvorenie prístupu k Bohu. Nie k hociakému bohu, ale k tomu Bohu, ktorý prehovoril na Sinaji; tomu Bohu, ktorého tvár spoznáваме v láske nesenej až do konca (por. Jn 13,1) v Ježišovi Kristovi ukrižovanom a vzkriesenom. Drahí bratia a sestry, klaňajte sa Kristovi Pánovi vo vašich

srdciach (por. 1 Pt 3,15)! Nemajte strach hovoriť o Bohu a ukazovať bez hanby znamenia viery, aby sa tak pred očami vašich súčasníkov rozžiarilo Kristovo svetlo, ako to spieva Cirkev počas noci Veľkonočnej vigílie, ktorá plodí ľudstvo ako Božiu rodinu.

Bratia a sestry, na tomto mieste ostávame v úžase, keď vidíme ako sa tri deti vzdali pred vnútornou silou, ktorá ich prenikla počas zjavení Anjela a Nebeskej Matky. Tu, kde tak veľa krát zaznela prosba, aby sme sa modlili ruženec, nechajme sa pritiahnuť Kristovými tajomstvami, tajomstvami Máriinho ruženca.

Recitovanie ruženca nám umožňuje sústrediť náš pohľad a naše srdce na Ježiša, ako to robila aj jeho Matka, neprekonateľný vzor kontemplácie Syna. Pri meditácii nad radostnými, bolestnými, slávnostnými tajomstvami, ako aj tajomstvami svetla, zatiaľ čo recitujeme Zdravas

Mária, kontemplujeme celé
tajomstvo Ježiša, od vtelenia až po
kríž a slávu vzkriesenia;
kontemplujeme intímnu účasť Márie
na tomto tajomstve a náš život v
Kristovi, ktorý je utkaný z chvíľ
radosti a bolesti, tieňov i svetla, obáv
a nádeje. Milosť naplňa naše srdce a
vyvoláva túžbu po rozhodnej a
evanjeliovej zmene života takým
spôsobom, aby sme spolu s Pavlom
mohli povedať: “Veď pre mňa žiť je
Kristus” (Flp 1,2) v spoločenstve
života a osudu s Kristom.

Cítim, že ma sprevádzajú úcta a láska
veriacich, ktorí tu prišli a veriacich
celého sveta. Nesiem so sebou
znepokojenia a očakávania tejto
našej doby a utrpenie zraneného
ľudstva, problémy sveta, a
prichádzam, aby som to všetko
položil k nohám Fatimskej Madony:
Panna a Božia Matka a naša
milovaná Matka, prihováraj sa za nás
u tvojho Syna, aby všetky rodiny

národov, tie, ktoré majú kresťanské meno, ale aj tie, ktoré ešte nepoznajú svojho Spasiteľa, žili v pokoji a zhode, až po pripojenie sa k jedinému Božiemu ľudu v sláve najsvätejšej a nerozdielnej Trojice. Amen. **Homília počas svätej omše**

Portugalsko (13. mája, RV) - Vo štvrtok o 10:00 hodine miestneho času pred Svätyňou Panny Márie Fatimskej slúžil pápež svätú omšu, na ktorej sa zúčastnilo asi 500 tisíc veriacich. Svätý Otec sa im prihovoral týmito slovami:

Drahí pútnici!

«Známy bude ich rod v národe, [...] sú pokolením, ktoré požehnal Pán.» (Iz 61, 9). Týmto sa začína dnešné prvé čítanie, ktorého slová sa zázračne naplňajú na tomto zhromaždení, ktoré sa zišlo s oddanosťou k nohám Fatimskej Panny Márie. Milované sestry a bratia, aj ja prichádzam do Fatimy

ako pútnik, prichádzam do tohto «domu», ktorý si Mária vybrala, aby k nám prehovorila v tejto modernej dobe. Prišiel som do Fatimy, aby som sa mohol potešiť z Máriinej prítomnosti a jej materinskej ochrany. Prišiel som do Fatimy, pretože sem smeruje dnešná putujúca Cirkev, ktorú ustanovil jej Syn ako nástroj evanjelizácie a sviatosť spásy. Prišiel som do Fatimy, aby som sa, spolu s Máriou a mnohými pútnikmi, modlil za naše ľudstvo, prenasledované biedou a utrpením. Nakoniec, prišiel som do Fatimy s tou istou láskou ako blahoslavení František a Hyacinta a Božia služobnica Lucia, aby som sa zdôveril Panne Márii s vyznaním, že «milujem», že Cirkev, že kňazi «milujú» Ježiša a túžia upierať zrak na neho v dňoch, kedy sa Rok kňazov chýli ku koncu a aby som zveril do materinskej opatery Márie kňazov, zasvätených, misionárov a všetkých,

čo pracujú pre dobro a zveľaďujú a spravujú Boží dom.

Oni sú rodom, ktorý Pán požehnal...
Rodom, ktorý Pán požehnal, si ty,
milovaná Leirijsko-Fatimská diecéza,
spolu so svojim pastierom Mons.
Antoniom Martom, ktorému
ďakujem za privítanie na začiatku a
za každú ochotnú láskavosť, ktorú mi
prejavil aj prostredníctvom svojich
spolupracovníkov v tejto svätyni.
Pozdravujem pána prezidenta tejto
krajiny a ostatných verejných
predstaviteľov, ktorí slúžia tomuto
slávnemu národu. Prial by som si
objať všetky diecézy Portugalska,
ktoré sú tu zastúpené svojimi
biskupmi a zverujem Nebesiam
všetky národy a všetkých ľudí tejto
zeme. V Bohu srdcom objímam
všetkých ich synov a dcéry, osobitne
tých, ktorí žijú v súžení alebo
opustení, s túžbou odovzdať im tú
veľkú nádej, ktorá horí v mojom
srdci a ktorá sa tu, vo Fatime,

prejavuje ešte hmatateľnejším spôsobom. Naša veľká nádej tkvie v každom z vás, drahí prítomní pútnici a tí, ktorí ste s nami spojení prostredníctvom komunikačných prostriedkov.

Áno! Pán, naša veľká nádej, je s nami; vo svojej milosrdnej láske ponúka svojmu ľudu budúcnosť: budúcnosť spoločenstva s ním. Boží ľud, po tom, ako zakúsil milosrdenstvo a útechu Boha, ktorý ho neopustil na ťažkej ceste domov z Babylonského vyhnanstva, volá: «S jasotom sa chcem tešiť v Pánovi, duša mi zaplesá v mojom Bohu.» (Iz 61,10).

Vznešenou dcérou tohto národa je Panna Mária z Nazareta, ktorá, odetá milosťou a trochu prekvapená, že má nosiť pod srdcom Boha, ktorý rástol v jej lone, si tiež osvojuje túto radosť a túto nádej spevom Magnifikátu: «A môj duch jasá v Bohu, mojom Spasiteľovi.» Napriek tomu nevníma seba ako vyvolenú spomedzi

nemohúcnych, naopak ohlasuje im sladkú radosť úžasnej materinskej starostlivosti Boha, pretože «jeho milosrdenstvo z pokolenia na pokolenie s tými, čo sa ho boja» (Lk 1, 47.50).

Dôkazom toho je toto požehnané miesto. O sedem rokov sa sem vrátite na oslavu stého výročia prvého zjavenia Panej, ktorá «prišla z Neba», ako Učiteľka, ktorá vovádza malých vizionárov do hlbokého poznania Trojičnej lásky a dáva im zakúsiť samotného Boha, ako najkrajšiu vec ľudského bytia. Je to skúsenosť milosti, cez ktorú si zaľúbili Boha v Ježišovi až tak, že Hyacinta zvolá: «Veľmi rada hovorím Ježišovi, že ho milujem! Keď mu to poviem mnoho ráz, zdá sa mi, že mi horí srdce, ale nepáli ma to.» A František: «To, čo sa mi páčilo najviac zo všetkého, bolo vidieť nášho Pána vo svetle, ktoré nám naša Matka vložila do srdca.

Mám Boha veľmi rád!» (Spomienky sestry Lucie, I, 42 a 126).

Bratia a sestry, keď počúvame tieto nevinné a hlboké mystické vyznania pastierikov, niekto by mohol na nich hľadiť tak trochu závistlivo, pretože oni videli, alebo so sklamaním a rezignáciou toho, kto nemal takéto šťastie, ale neprestáva po tom túžiť. Týmto ľuďom hovorí pápež to, čo Ježiš: «Nemýlite sa preto, že nepoznáte Písmo ani Božiu moc?» (Mk 12,24). Písmo nás pozýva uveriť: «Blahoslavení tí, čo nevideli, a uverili.» (Jn 20, 29), ale Boh – mne bližší viac ako ja sám sebe (por. Sv. Augustín, Vyznania, III, 6, 11) – má moc prísť až k nám, osobitne cez naše vnútorné zmysly, a tak duša pocíti nežný dotyk skutočnosti, ktorá presahuje zmysly a ktorá ju uschopňuje dosiahnuť veci neviditeľné, zmyslom neviditeľné. Takýto cieľ si vyžaduje vnútornú bdelosť srdca, ktorú väčšinu dňa

strácame kvôli silnému tlaku vonkajšieho sveta, obrazov a starostí, ktoré naplňajú našu dušu (por. Teologický komentár k Fatimskému posolstvu, rok 2000). Áno! Boh môže prísť k nám a zjaviť sa nášmu vnútornému zraku.

Navyše, to Svetlo v hĺbke duše pastierikov, ktoré pochádza z Božej budúcnosti, je to isté svetlo, ktoré sa zjavilo v plnosti časov a prišlo pre všetkých: keď sa Syn Boží stal človekom. To, že On má moc zapáliť tie najzmrznutejšie a najsmutnejšie srdcia, vidíme na Emauzských učeníkoch (por. Lk 24,32). Preto má naša nádej skutočný základ, opiera sa o udalosť, ktorá sa odohráva v dejinách a zároveň ich presahuje: je to Ježiš Nazaretský. Je to nadšenie z jeho múdrosti a jeho spasiteľskej moci, ktoré vzbudzoval vo vtedajšom ľude a ktoré spôsobuje, že jedna žena – ako sme to počuli v evanjeliu – zvoláva: «Blahoslavený život, ktorý

ťa nosil, a prsia, ktoré si požíval.» Ale Ježiš na to hovorí: «Skôr sú blahoslavení tí, čo počúvajú Božie slovo a zachovávajú ho.» (Lk 11, 27.28). Kto má však čas na to, aby počúval jeho slovo a nechal sa osloviť jeho láskou? Kto bdie v noci pochybností a neistoty, so srdcom bdelym v modlitbe? Kto očakáva zornicu nového dňa s horiacou sviecou viery? Viera v Boha otvára človeku horizont istej nádeje, ktorá nesklame; ukazuje pevný základ, o ktorý možno bez obáv oprieť vlastný život; vyžaduje si úplné odovzdanie sa v dôvere do rúk Lásky, ktorá podopiera tento svet.

«Známy bude ich rod v národe, [...] sú pokolením, ktoré požehnal Pán.» (Iz 61, 9) V neochvejnej nádeji, ktorá prináša plody v láske schopnej obetovať sa pre druhých, ale nie za cenu druhých; naopak – ako sme to počuli v druhom čítaní – «Všetko znáša, všetko verí, všetko dúfa,

všetko vydrží.» (1Kor 13,7) Príkladom a podnetom toho sú pastierikovia, ktorí premenili svoj život na obetu Bohu a ktorí ho z lásky k Bohu žili pre iných. Panna Mária im pomohla otvoriť srdce pre univerzálnosť lásky. Zvlášť blahoslavená Hyacinta predstavuje neúnavnú spolupatričnosť s chudobnými a vytrvalú obetu za obrátenie hriešnikov. Len v takejto láske bratstva a spolupatričnosti budeme schopní vybudovať civilizáciu Lásky a Pokoja.

Klamal by sám seba ten, kto by si myslel, že prorocké posolstvo Fatimy je ukončené. V ňom ožíva Boží zámer, ktorý sa pýta od počiatku človeka: «Kde je tvoj brat Ábel? [...] Hlas krvi tvojho brata hlasno volá zo zeme ku mne.» (Gn 4, 9) Človek dokázal spustiť kolobeh smrti a hrôzy, ale zastaviť ho nedokáže... Vo Svätom písme sa často uvádza, že Boh hľadá spravodlivých, aby

zachránil mesto človeka a to sa deje
aj tu vo Fatime, keď sa Panna Mária
pýta: «Chcete sa ponúknuť Bohu a
znášať každé utrpenie, ktoré na vás
zošle, ako obeť za odčinenie
hriechov, ktorými ho ľudia urazili a
ako prosbu za obrátenie hriešnikov?»
(Spomienky sestry Lucie, I, 162).

Do ľudskej rodiny, ktorá je ochotná
obetovať najposvätnejšie putá na
oltár malicherného egoizmu národa,
rasy, ideológie, skupiny, jednotlivca,
zostúpila z Neba naša blahoslavená
Matka, aby vložila do srdc tých, ktorí
sa k nej utiekajú, Božiu lásku, ktorá
horí v jej srdci. V tej dobe boli len
traja, ale ich príklad života sa rozšíril
a znásobil v nespočetných skupinách
po celej zemi, osobitne tam, kam
prichádza putovná socha Panny
Márie, medzi tými, ktorí sa zasvätili
bratskej solidarite. Nech týchto
sedem rokov, ktoré nás delia od stého
výročia Zjavení, urýchlia ohlásené
víťazstvo Nepoškvrneného srdca

Panny Márie na slávu Najsvätejšej
Trojice.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/benedikt-
xvi-vo-fatime-portugalsko/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/benedikt-xvi-vo-fatime-portugalsko/) (15.08.2025)